



POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Typ posudku: posudek oponenta práce

Autorka práce: Adéla Vlčková

Název práce: Koncept morální paniky na případu inkluzivního vzdělávání

Autor posudku: Ing. Vladimír Kváča, Ph.D.

Autorka ve své práci zkoumá otázku, zda lze v reakcích českých deníků na změny politiky v oblasti inkluzivního vzdělávání v roce 2016 spatřovat případ morální paniky, konceptualizované Stanleyem Cohenem.

Práce zkoumá zajímavé a nejen pro vzdělávací politiku relevantní téma. Autorka velmi jasně a kvalitně stanovuje své výzkumné otázky, pro které volí vhodnou metodu založenou na kvantitativní obsahové analýze novinových článků. Za nejsilnější stránku práce a také za její hlavní věcný přínos a přidanou hodnotu lze považovat vynikající a původní aplikaci konceptu morální paniky a její detailní operacionalizaci pro oblast inkluzivního vzdělávání. Autorka svoji práci velmi vhodně strukturuje, v odpovídající míře využívá relevantní literaturu i poměrně rozsáhlý korpus textů, který představuje primární data ve výzkumu analyzovaná. Na velmi vysoké úrovni je i formální zpracování práce.

Přes výše uvedenou řadu silných stránek působí práce velmi rozporuplným dojmem a je nutné jí vytknout i dva velmi závažné nedostatky.

Zaprvé. Přestože ve své práci dokázala autorka velmi dobře připravit vhodný design výzkumu, jeho provedení je problematické, především v oblasti popsání výsledků analýzy textů. Především v části 4.2 autorka vrší řadu procentuálních údajů, kdy je velmi obtížné se zorientovat v tom, co je v jakém případě považováno za celek a pokud to pečlivý čtenář udělá za pomoci tabulek v přílohách, stále je řazení jednotlivých údajů nejasné. Např.: „*Blesk* v 65 % svých sděleních obsahuje výroky oficiálních autorit nebo k nim odkazuje. *MF Dnes* obsahuje 13 % protiinkluzivních vyjádření a 21 % proinkluzivních. Stejně jako v deníku *Blesk* se i v *MF Dnes* vyskytují vyjádření autorit v 65 % článků. V deníku *Právo* je vysledováno 17 % protiinkluzivních vyjádření, 13 % proinkluzivních. Názory autorit se vyskytují ve 40 % sděleních. V *Lidových novinách* je identifikováno 5 % protiinkluzivních a 5 % proinkluzivních názorů oficiálních autorit.“ (str. 29). Čtenář se musí též obtížně vypořádat se zjišťováním, jaké období autorka skutečně zkoumala – v modelu na str. 13 se píše o letech 2000-2007, v textu na stejné straně o letech 2000-2017. Z kódovací knihy na str. 17 vyplývá, že nejranější článek byl z dubna 2014. Z druhého odstavce na str. 44 pak plyne, že autorka porovnávala dvě skupiny článků – „*pracuji s daty za období od 1. února 2016 do 30. března 2016, které tvoří vzorek pro potenciální morální paniku*“ a *kontrolní skupina neobsahující prvky paniky se 78 články za období 1. ledna 2015 – 28. února 2016*“ – zde je zcela nepochopitelný překryv období v únoru 2016. Nejasnosti jsou rovněž v kapitole 4.5, kde autorka chce přehledně uvést závěry k jednotlivým dílčím



hypotézám. Jsou zde opakované problémy s číslováním jednotlivých otázek a/nebo hypotéz. U H1 výzkumné otázky 2 (resp. 3) (str. 34) není jasné, proč považuje hodnoty 16,1 a 14,2 za dostatečně rozdílné k přijetí dané hypotézy. U otázky 4 (H2) je pak argumentováno o zcela odlišné otázce. Str. 33 přináší zcela nejasný výrok „*V porovnávacím ani v potenciální vlně panice se nepotvrdila souvislost mezi jednotlivými kategoriemi*“, kdy kromě toho, že není jasné, co je myšleno kategoriemi, věta nedává smysl gramaticky. Analýzu jako celek považuji za problematicky provedenou a především velmi špatně a nejasně interpretovanou, což negativně ovlivňuje kvalitu práce jako celku.

Zadruhé. Na mnoha místech textu se objevují nezvyklé stylistické obraty i gramatické chyby (především četná vyšínutí z vazby), které na některých místech působí rušivě a někde dokonce výrazně posouvají zamýšlený obsah sdělení. Lze uvést několik příkladů: „*v návaznosti na novelizaci školského zákona, která korelovala s přeexponovanými reakcemi ve společnosti*“ (str. 2), „*Odborníci jsou přesvědčeni signifikantním působením médií na společnost, a to jak jeho ovlivňováním chování a názorů, rozšiřováním poznání, ale také vyvoláváním napětí a ohrožováním sociálního řádu a stability.*“ (str. 8), „*Walter Lippman pohlíží na obraz vytvořený médii za takzvaný pseudoprostor, (...) Tato myšlenka nemíní, že by mediální zprávy byly výmysly.*“ (str. 8), „*Od roku 2014 se proměny čtenosti deníků příliš neliší.*“ atd. Zde patrné, že práce neprošla kvalitní korekturou, která by mohla nejen práci vylepšit gramaticky a stylisticky, ale patrně by i identifikovala nepříliš srozumitelné výsledky analýzy.

Po zvážení silných i slabých stránek práce přes výše uvedené výhrady doporučuji práci přijmout k obhajobě a hodnotit ji známkou dobře.

V rámci obhajoby doporučuji položit autorce následující otázky:

Jakým způsobem mohou tvůrci politik identifikovat takové rysy navrhovaných politiky, které jsou schopné vyvolat jev morální paniky?

Jak mohou tvůrci politik jevům morální paniky předcházet nebo alespoň jejich projevy tlumit?

Datum:

4.6.2017

Podpis: